

פרק א' ב' | רעות שכטר

First Second Chapter

Reut Shechter

All Rights Reserved

Copyright © 2019

כל הזכויות שמורות

© תש"ף

עריכה לשונית - אתי ש' שדה

עיצוב עטיפה - טניה בר

ליצירת קשר: us@turboforbiz.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר, כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט,
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחברת.

נדפס בישראל 2019

ספרי ניב הוצאה לאור

bookpublisher.co.il

פרק א' ב'

רעות שכטר

לאחד שלימד אותי מהו אושר אמיתי, יורי

~

לשלושה שלימדו אותי על אהבה ללא גבולות, שיראל, ליאל וליאב

~

לשניים שלימדו אותי לבחור בעצמי והחדירו בי את האומץ, אורנה ואהרון

~

לשלושה שלימדו אותי משמעות אמיתית של משפחה תומכת,
דור, מיתר וליר

~

לאחת שלימדה אותי על צחוק ואופטימיות, דליה

~

לאחת שלימדה אותי על חברות ללא גבולות, כזאת שגם סובלת חפירות
אינסופיות שלי, אביב

~

לאלו שאינם ובלכתם העניקו לי כנפיים וחוזקה, אריה, צ'קה ודוד ז"ל

כל קשר בין הדמויות וההתרחשויות
המתוארות בסיפור זה ובין המציאות
הוא מקרי בהחלט

פרק 1

"אין מצב," שמעתי את סיגלית גוערת במאמן הכושר שלה בפעם העשירית.

"דימה, תעזוב אותה! אמרתי לך כבר שהיא מחכה לטבעת," ניסתה שוב ללא הצלחה.

דימה שלח אליי חיוך מלא זימה, בעודי מנסה שלא להזיע יותר מדי על מכשיר הקרוס.

"מה?" תהה בקול, קול הבס החזק שלו הדהד לעברי בחדר הכושר העמוס, "איזה גבר שפוי עוזב אישה כמוה לחצי שנה?" זרק, בעודו משתחרר מהישענותו המסיבית על המכשיר הצמוד אליי. זרועותיו השריריות זיכו את המכשיר בנדנוד קצר בן כמה שניות, בהן דימה הספיק לחזור ולאסוף את המשקולות מסיגלית המתנשפת והמסכנה שהייתה רק בסט הרביעי מתוך שישה סטים של סקוויטים רצחניים שדימה הרודן הקציב לה ללא רחמים.

מוחמאת, החזרתי חיוך, הסתכלתי לדימה ישר לתוך הלבן של העין ועניתי בביטחון מוגזם חצי בכוונה, "גבר שסומך על בת הזוג שלו."

חיזוריו של דימה, או בשמו השני "המאמן החתיך", כינוי לו זכה

בקרב חברותיי הטובות, הציבו אותי בשבועות האחרונים במצב לא פשוט. מצד אחד דימה, אחד הגברים החתיכים על הפלנטה, אם לא-ה! ומבין אלה שהתחילו איתי בפרט, מילא אצלי לאחרונה לא מעט ממחסור "תשומת הלב הגברית" שיצר בן זוגי אילן שטס לטיול ארוך בחו"ל. מאידך, נעלבתי מהמחשבה שהוא רואה בי מישהי שעלולה לפזול הצידה. מה, לא מקועקע לי על המצח "נאמנות בע"מ?!"

"היא עוד מעט טסה אליו לשלושה שבועות. רד מהעניין," סגרה סיגלית את הנושא בנחרצות האופיינית לה, אך זה לא הפריע לעיניו של דימה להיתקע עליו באופן שאפילו מכשיר הקרוס נמס. התנועה במכון הלכה והתגברה והמקום התמלא במתאמנים מיוזעים בעלי גופיות חושפות עור ופטמות. לא הבנתי מדוע צריך לחשוף אותן בציבור הרחב. בפטמות אין שרירים שעליהם עבדתם לקראת הקיץ. מבחינתי, אפשר היה להסתפק בגופייה חושפת בייספס.

דימה השתלב באופן מופתי בקרב הקהל השרירי, אך ניכר כי פיתח לעצמו סטייל מעל הממוצע. הוא דגמן את הקולקציה האחרונה של "נייקי" כאילו נולד בתוכה והתהלכותו במכון נראתה כשל ג'ון סנואו על החומה, בחורף האחרון של וינטרפל. הוא נתפס כסנוב בשל מבטו הממוקד והיכולת המופלאה שלו להתייחס לאנשים כאילו הם אוויר, בעודו צועד ממכשיר למכשיר ביחד עם מתאמן השעה. הוא היה סוג של הגרסה הגברית של יונית לוי וכשחייך הרגשת שזכית ב"מונית הכסף".

בעוד אני מנסה להתעלם ממבטיו החורכים, הגברתי את הקצב

על הקרוס והתחלתי לפמפם לעצמי בראש, "להיראות טוב עבור אילן... את רוצה שהוא יראה אותך ויגיד "וואו! רומי, איך רזית!" ואת תעני לו 'זה הכול בשבילך, מי אמור!' קאט. הפסקת פרסומות בערוץ "ויווה לה רומי".

את חגיגות יום הולדתי העשרים ושישי שחל השבוע חגגתי בלי אילן. הוא טס כמה שבועות קודם לטיול של אחרי צבא. כמעט במקביל לטיסתו, התחלתי עבודה חדשה כמפיקה של המגזין האינטרנטי הנחשב "זמן לטכנולוגיה". אילן ואני יוצאים כבר ארבע שנים, ברובן הוא שירת כמפקד לוחם ביחידה מובחרת, ואני ממש השתדלתי להיות חברה מפרגנת. כשהשתחרר, מצאתי את עצמי מחכה לו שישבו מהגשמת החלום לו חיכה מיליון שנים - הטיול הגדול. לפני שבועיים הוא התקשר מתאילנד עם הצעה שלא יכולתי לסרב לה.

"רומי!"

"אהובי!"

"מה שלומך יפה שלי?"

"מתגעגעת נורא. כרגיל," אמרתי בקול תינוקי, שלעיתים נשמע לי מתוק ולעיתים נדמה לי מעצבן.

"גם אני מתגעגע אלייך. הטיול מדהים, אבל חסר בו משהו."

"באמת? מה?"

"את."

"נו די אילן, אתה סתם אומר, כדי שאני ארגיש טוב יותר שנשארתי לבד מאחור."

"לא, יה-מצחיקה, אני רציני. את סופר חסרה לי. אני לא מפסיק

לחשוב עלייך."

חייכתי לעצמי במראה את רואה? את לא לבד.

"גם אני חושבת עליך. כל הזמן. אבל הכי חשוב שתיהנה מלא.

מגיע לך."

"תקשיבי, רציתי לשתף אותך ברעיון שעלה לי."

"אוקיי."

"אבל הוא קצת משוגע. אז אל תיבהלי."

באופן אוטומטי נבהלתי.

"רומי, אני שומע אותך מתנשפת. אמרתי לך לא להיבהל."

"מי נבהל?"

הלבנתי.

"רומי, אני שומע אותך רועדת. למה את ישר אוכלת סרטים שזה

משהו רע?"

"מה יכול להיות טוב ברעיון משוגע?"

אילן התחיל לצחוק.

"אח, רומי שלי, אני פשוט חולה עלייך. את כזאת חיה בסרט

לפעמים."

"לפעמים?"

"טוב, תמיד. אבל עדיין אני אוהב אותך הכי בעולם."

חייכתי.

"נרגעת?"

"כן."

"עכשיו אני יכול להמשיך עם הרעיון הדרמטי שלי?"

"דרמטי?"

"דרמטי טוב, דרמטי טוב."

"אין כזה דבר דרמטי טוב. במקסימום דרמה רומנטית וגם בה זה

רוב הזמן דרמטי רע."

"טוב, תשתקי רגע ותקשיבי."

שתקתי.

"אז ככה, אני בעוד שבועיים מגיע לווייטנאם."

"נכון."

"ווייטנאם משגעת. באמת אחת היפות. אומרים שהיא גם מאוד

רומנטית."

רומנטית? לא הבנתי, הוא נוסע לחפש שם בת זוג? הוא בכלל לא

אוהב את האוכל שלהם.

"אני הולך לטייל בה שלושה שבועות בערך וחשבתי..."

"כן?"

"שתצטרפי אליי."

"לא הבנתי."

"רומי, אני רוצה שתבואי לטייל איתי! את ואני. לבד. שלושה

שבועות של זמן איכות, 24/7 אחד בתחת של השניה. נעשה

טרקים, נאכל אוכל טעים, נהנה ממלונות שווים, נראה ביחד

שקיעות יפות. מה את אומרת?"

"כן, אני אומרת כן!" צעקתי לתוך השפופרת, הייתי צריכה

להזכיר לעצמי שהוא הציע לי להצטרף לטיול, לא נישואים.

"מדהים!"

"אבל רגע, אני צריכה לבקש חופש."

"נו, ו...?"

"ואני עובדת שם חודשיים אילן."

"אז מה?"

"אילן, אני לא יודעת אם סיפרו לך, אבל גם באזרחות אי אפשר להיעלם לשלושה שבועות, ככה פתאום, רגע אחרי שסיימתי חפיפה."

"בסדר. אז תלכי לבוסית שלך... נו, איך קוראים לה?"
"סיגלית."

"כן, סיגלית, ותסבירי לה את המצב. אני בטוח שהיא תבין. תפעילי את קסמיך האישיים. זה עבד עליי, לא?"
"גם נכון," חייכתי.

"אז יאללה יפה שלי, אני מחכה לך."

"טוב, אעדכן בקרוב."

כל-כך התרגשתי, שהמוח שלי לא הפנים שיש סיכוי טוב שסיגלית לא תאשר בכלל טיסה כזאת. מתוך הבנה שזו תהיה משימה על גדר הבלתי אפשרית וייתכן אפילו שאביא על עצמי פיטורין בטרם עת, התחלתי לחשוב, איך לעזאזל אני משכנעת אותה? מעבר להיותה המנהלת שלי היא הייתה גם מנכ"לית המגזין ואחת המתאמנות האדוקות של הדיקטטור הרוסי. לבסוף החלטתי להכין מצגת משקיעים, כמו שחברות סטארט-אפ מציגות למשקיעים שלהן כדי לגייס הון. אין ספק שזה הרגיש אותו הדבר למרות שלא ביקשתי שקל.

כשהיא תראה כמה השקעתי, היא תבין את חשיבות הנסיעה ותאשר לי אותה, חשבתי לעצמי, בעודי סוגרת את המקבוק-אייר הוורדרד שלי אחרי שעתיים ארוכות של עבודה מאומצת

בפאזר-פוינט.

בוקר המחרת היה שעת השין שלי. התהלכתי בביטחון על עקבי ה"יוניטד ניוד" החדשים והיחסית נוחים שלי ובשמלה פרחונית שהצטרפה לארוני לאחר קניית הביג' האחרונה באסוס. ממש כמו האאוטפיט שבחרתי לאותו בוקר כך נכנסתי מלאת אופטימיות למשרד. חייכתי לקולגות שלי חיוך יופלה בעודי סורקת את השטח כדי לבדוק, על איזו רגל סיגלית קמה הבוקר.

"בוקר טוב לכולם. איזו כתבה מעולה הייתה לנו אתמול! נכון, חן?" זרקה סיגלית לעורך, מי שכבר נעשה חברי הטוב, בעודה צועדת לחדרה שבקצה המסדרון.

"סיגלית, אני מיד נכנסת אלייך לפגישה השבועית שלנו," חייכתי אליה וחשבתי לעצמי, בינגו.

במהלך השיחה שארכה חמש-עשרה דקות שנדמה כאילו היו הכי ארוכות בחיי, ניסיתי לשכנע אותה, TED talk style, לתת לי את החופשה לטייל עם אהובי.

"אם אנחנו מתחתנים את מקבלת חסות זהב בחתונה שלנו," אמרתי, מנסה לשמור על קור רוח של יזמת ששמה את חייה על הכף בפני מי שעתידה לחרוץ את גורלה בשנים הקרובות. סיגלית הסתכלה על המצגת ואז שוב עליי.

פניה הפכו ספק כועסות, ספק מאוכזבות. היא שיחקה בעט הדיו הנוזלת שלה על שולחן הזכוכית העירום. רגליה עברו משיבה נינוחה לקרוס מכווץ שסימל שהגלגלים במוחה מתחילים לרוץ לכיוונים שונים.

"אני בשוק שאת מבקשת דבר כזה רומי, התחלת לעבוד כאן לפני

חודשיים", ציינה את המובן מאליו.

"אני יודעת, אבל הטיול תוכנן עוד לפני שהתחלתי לעבוד כאן ולא ידענו מה יהיה. אני ממש מבקשת ממך, לא ראיתי אותו שלושה חודשים", אמרתי כשהדמעות חנקו את גרוני. הרגשתי איך העקבים המחודדים שרכשתי במיטב כספי, חורכים את רצפת השטיח בעצבנות והודיתי לאל שזה לא פרקט.

"תני לי לחשוב על זה", ענתה וסימנה לי לצאת מהחדר.

ארזתי את המצגת המושקעת ואת חלומותי על האפי-אנדינג, בגרסה הלא תאילנדית של המושג ויצאתי מהחדר למסדרון הצר והאפור. הלכתי לשירותים לשטוף את פניי המזיעות וניסיתי להחזיר קצת סומק ללחי, לקראת הפגישה הבאה.

אל תבינו אותי לא נכון, געגועים הם השם השני שלי. אני מלכת הגעגועים, כמו שבטח הייתה כותבת זמרת ים תיכונית לו הייתה בת הזוג של איש קבע. להיות בת זוג של מפקד לוחם הפך אותי לרובוט שמסוגל לעבור מסטטוס "לבד" לסטטוס "בזוגיות", בדקה. עשיתי את זה בעיניים עצומות כדי להגן על עצמי מהגעגועים הקשים כשאיילן לא היה בבית. אך בשנה האחרונה, כשסופסוף עברנו לגור ביחד, הגעגועים כבר לא היו חלק מהשגרה. אהבתי כל רגע בביחד שלנו, כאילו חיכיתי לזה שלוש שנים. רגע, באמת חיכיתי לזה שלוש שנים. וידעתי, ידעתי שהיום הזה יגיע. היום שבו אילן ישתחרר ויטוס לטיול של אחרי צבא. הוא סיפר לי על תכניותיו כבר בחודש הראשון, כשהבנו שהקשר הזה הולך לכיוון רציני.

"תראי רומי, אני חייב להיות כן. אני מסיים את השירות שלי

עוד ארבע שנים בערך וטס לשנה למזרח," זרק לחלל האוויר בדייט החמישי שלנו, אפילו דרך מסך העשן של הבר התל אביבי, יכולתי לראות שהוא עשה זאת מבלי למצמץ.

"גם אם מחר בראד פיט וג'וני דפ מאחדים כוחות, אומרים לי שהם לא מאמינים במונוגמיה אם הם לא איתי, ושאני הדבר לו הם חיכו בחמישים השנה שבהן הם חיים על הפלנטה, אני לא מחכה שנה", השבתי לו בפנים חתומות. בכל זאת, גם לי יש גבולות.

"אוקיי, אז חצי שנה," התקפל אילן וחיך, מנסה לשבור את גל הקור שעטף את השיחה שעד אותו רגע הייתה חמימה.

"חצי שנה נשמע יותר סביר," השבתי בעודי בוחנת את כוסית הקוקטייל הטעים, שלפני רגע שלקתי בשלוק אחד וקצת נחנקתי באלגנטיות.

מיהרתי לדחוק את המחשבות על פרידה של שישה חודשים ארוכים לחלק האחורי של מוחי. שיישאר שם עד שיהיה רלוונטי, ניסיתי לעודד את עצמי, עד אז הכול יכול להשתנות. פאסט-פורוורד ארבע שנים קדימה והנה זה קרה. יש שיגידו שארבע שנים זה כלום לעומת החיים כולם, אך בעיניי ארבע שנים זה מספר משמעותי להקדיש למישהו מסוים. אני הרגשתי שבארבע שנים האלה חייתי את אילן. הנחתי את עצמי ואת הרצונות שלי בצד ועשיתי הכול בשבילו. אהבתי אותו בטוטאליות אין-סופית וויתרתי, לא אחת, עבורו ועבור הזוגיות שלנו. כשקיבל תפקיד החדש בעיר הבה"דים הסכמתי לעבור לנגב. באותה תקופה הייתי בחיפושים אחר עבודה במרכז, מה שהיווה גורם מהותי לתשובות

שליליות, בשל המרחק אותו אצטרך לנסוע מדי יום. במשך חודשיים הסתובבתי בין ארבע קירות, בלי משפחה וחברים ועל-אף שמדובר בנסיעה של שעה קצרה ברכבת ישירה, הרגשתי לבד. בסוף, אחרי תחנונים בפני מנהל ערוץ הבידור בזכיינית המפורסמת "סטאר" שיעסיק אותי, ועם ההבטחה שהמגורים זמניים עד לשחרור של אילן, הצלחתי להשיג עבודה. כל בוקר קמתי עם קורי שינה מאסיביים הסוגרים על עפעפי ועיגולים של "לווין" מסביב לעיניי. נראיתי והרגשתי כמו תרנגול מרוט מכל הנסיעות. מה שעודד אותי לא להישבר ולקרוס כל פעם מחדש היה שאילן זוכה לעוד כמה שעות שינה, במקום שיעשה אותן בדרכים לבסיס. המחשבה שינהג עייף ושלא נוכל לבלות ביחד את זמן האיכות המועט שזכינו לו, חיזקה את החלטתי. כשהשתחרר, שמחתי בשבילו. ידעתי כמה קשה הוא עבד כל השנים, כמה דאג לחייליו, כמה נתן אקסטרה בכל מה שיכול היה עבור חבריו המפקדים, אך גם כמה חיכה לסיים את תקופת הקבע שחתם עליה. אבל כאשר אילן רכש את כרטיס הטיסה המיוחל ל"טיול הגדול", הרגשתי את הבעיטה בבטן, זה צבט. מאוד. עם זאת, בחרתי לתת לאילן את החופש שלו, כי הרגשתי ש"מגיע לו". המנטרה שלי הייתה פשוטה: "אני לא אהיה זו שאותה הוא יאשים כל חייו על שהרסה לו את הטיול הגדול".

"אתה בטוח שאתה לא רוצה להיפרד?" שאלתי אותו רגע לפני הטיסה, מנסה לייצב את קולי הרועד. "לא, אנחנו נשארים ביחד, ענה בביטחון.

"אני רק מבקשת ממך... אם משהו ישתבש... תרגיש שזה גדול

עליך... תכיר משהי... לא יודעת. בבקשה, תיפרד ממני ואל תבגוד בי," ניסיתי להישאר רגועה בקושי רב. אילן הנהן.

בגידה הייתה הפחד הכי גדול שלי בזוגיות. האמנתי שאמון וכנות הם אבני בסיס שעליהן זוגיות תקום ותיפול.

"אין לי ברירה אלא לסמוך עליו. אם אני חשובה לו הוא ידע לעשות את הבחירות הנכונות. חוץ מזה, נתתי לו את האפשרות לצאת מהקשר ולוותר עלינו, במקרה שהוא מחליט שהוא לא רוצה לחזור אליי," חזרתי שוב ושוב באוזני חבריי הקרובים. חלקם טענו שהטיול הוא הצעד המשמעותי שלפני הצעת הנישואים ושהיא תקרה ברגע שהוא ישוב וחלקם אמרו שאני מטומטמת שאני מחכה לו.

"די, חיכית ארבע שנים. אין מצב שזה לא קורה כשהוא חוזר. בכל זאת את מחכה לו חצי שנה כדי שיגשים את החלומות שלך," אמרה לי אימי בטון פולני שלא הצלחתי להבין אם הוא מאיים או מאוים.

הלחץ של הסביבה גרם לי להעלות את הילוך "לחוצת החתונה" לשלב הבא.

ככה זה כשכל אדם שני, זר ככל שיהיה, דואג להסביר לי שכנראה "משהו לא בסדר אצלי" אם אילן טרם הציע לי נישואים, אחרי כל-כך הרבה זמן ביחד. כמה שניסיתי להתעלם ולהגיד לעצמי שעם כל הכבוד, אף אחד לא יכול לשפוט את מערכת היחסים שלנו, המשפט חלחל לתת המודע ונתן את אותותיו. למעשה, רוב המעגל החברתי שלי התארס או התחתן בחופשת הקיץ האחרונה

והרי לכם רימון בשדה קרב ורינגטון של סינגל-ליידס בריפיט. למחרת בבוקר סיגלית קראה לי לחדרה, פייר, נלחצתי. הלכתי לכיוון משרדה בצעדים מהוססים.

"דיר באלק, את לא חוזרת עם טבעת," זרקה לי סיגלית בחיוך מאופק עוד בטרם הספקתי לסגור מאחורי את הדלת. פניי התמלאו באושר בעודי מזנקת עליה לחיבוק דוב..

הפרצוף המעוות והמבוהל שלה הבהיר לי שהתגובה לא ממש מוצאת חן בעיניה וצריכה להיפסק מיד, לפני שאני פותחת ויז לבדוק את המסלול ללשכת האבטלה.

"תודה רבה, רבה, רבה," אמרתי בחופזה ורצתי החוצה מחדרה לפני שתתחרט.

"אילן, אני באה!" צרחתי לתוך השפופרת בהתרגשות אין קץ. "רומי, זה מדהים! אני לא מאמין שזה קורה." "מה להביא לך?"

"תביאי קצת תרופות ובגדים, ההורים שלי יכינו לך שקית." "אין בעיה." החלטתי שאני חייבת לעשות וידוא אחרון רגע לפני כרטוס, "אתה בטוח שאתה רוצה שאבוא? אני לא רוצה להיתקע לך בטיול."

הרגשתי איך הבטן שלי מתערבלת.

"תבואי! יהיה לנו כיף! זה יהיה סוג של ירח דבש," וניתק. פעמוני חתונה החלו להתנגן לי בראש. ירח דבש? הוא אמר עכשיו, "ירח דבש"? אימא'לה, זה מה שאני חושבת שזה? ניגשתי למלאכת האריזה שהייתה מלאת ניגודים, הרצון לראות את אילן בער בעצמותי, אבל זה לא היה סוג הטיול שהייתי

בוחרת בעצמי. במקום לארוז נעלי עקב בשלל צבעים וגבהים, מצאתי את עצמי אורזת את נעלי ההרים של "סולומון" שנראו כמו חדשות, תודות לעובדה שנעלתי אותן פעם אחת בלית ברירה, באחד מהטיוולים שאילן הכריח אותי לצאת אליהם, ואני שרציתי להרשים אותו, הסכמתי. אליהן נוספו סנדלי השורש שלי, ששורש הבעיה בהן היה, שלא היה בהן שום דבר מושך, אולי למעט העובדה שהן היו בצבע ורוד. הנחתי על המיטה סטים כעורים של בגדי מטיילים עם מיליון ריצ'רצ'ים, שמרוב שהם היו אובר־סייז נראו יותר כמו סטים של מצעים, ארזתי בתיק האיפור שלי קצת מייק־אפ וסומק לערבים, יחד עם טבליות לטיהור מים, שהזכירו לי ששמפניה לא תהיה פה ובכל זאת, ניסיתי להניח את כל החששות שלי מהעולם השלישי, הבוץ והיתושים בצד ולחלום בהקיץ על הטיול המשותף והחוויית החדשות שנרוויח. יותר מכל, ניסיתי לשים בצד, ללא הצלחה, את כל הציפיות לטבעת.